

чуждили отъ българското движение, и единъ отъ тѣхъ завчера закле комитета ни тука. Ето и тоя примѣръ, тая вечеръ, не убѣждава ли те?...

На вѣнъ пропѣхъ прѣви пѣтли.

— Лека нощъ, каза Огняновъ, като легна на мишдерчето, за да спи.

— Лека нощъ, ако може да бѣде лека за хайдути... отговори дяконътъ и загаси свѣщъта.

Но дълго врѣме още прѣдъ очитѣ имъ неотразимо се мерзелѣеше величественната фигура на отца Иеротея.

Отецъ Иеротей бѣше отъ родътъ на ония високосимпатични личности, излѣзли изъ мѣнастирската килия, на които България дължи толкова много за възраждането си. Той даже бѣше близъкъ приятель на Неофита Бозвели. Ако обстоятелствата му не помогнахъ да послужи съ нравствени сили за умственото разбуждане на България, то му позволихъ да го потикне чрезъ испращането десетина юноши да се образуватъ въ разни училища. Макарь и простъ калугеръ, отдалеченъ отъ интереситѣ на свѣтътъ, сърдцето му тжжеше за България. А понеже нѣмаше ни домашни, ни роднини — тя му държеше мѣсто за всичко и сбираше въ себе си всичкитѣ му привязанности и любовь. Той се считаше благополученъ, че може да принесе поне капка полза народу си; благодарѣнията, които прѣскаше, бѣхъ за него едно тайнство, и само Богъ имъ бѣше свидѣтель. Тая дълбоко религиозна и проста душа се пазише да се не възгорди отъ добринитѣ, що правѣше; тя се боеше отъ лѣстивия шумъ на свѣта, за който жадно ламти суетния фарисей; той правѣше добро, по свѣта на Спасителя: каквото прави едната ржка да го незнае другата. Той бѣше вложилъ у разни честни лица сумми за поддържане учащи се юноши съ условие, че по никой начинъ нѣма да разгласяватъ настоящиятъ виновникъ на тия благодарѣния. Той бѣше доволенъ отъ начина, по